

první sled praporu maximální intenzitou palby svých zbraní dosáhnout hustoty 5,8 střel v minutě na 1 běžný metr.

Ze zkušenosti Velké vlastenecké války je známo, že k odražení masové zteče pěchoty bylo třeba dosáhnout hustoty 6 až 7 střel na běžný metr fronty. Při této bojové sestavě praporu dosahuje hustota palby jeho prvního sledu téměř spodní hranice této normy. Z toho plyne závěr, že hustota palby prvního sledu praporu stačí k odražení masové zteče pěchoty na obranný rájón, nebude však stačit, aby zamézila nepříteli obejít obranný rájón a proniknout mezerami mezi prapory. K ochraně křídel a mezer bude tedy nutné využít především palby minometů a dělostřelectva a pochopitelně přehrazovat je zátarasy.

● Naše řády však stanoví, že základem obrany je protitanková obrana, tj. systém protitankových paleb v součinnosti s protitankovými zátarasy.

Počítáme-li, že velitel praporu použije svoji protitankovou četou tak, aby mohla vést palbu před přední kraj, dostaneme na předním okraji 6 protitankových zbraní (2 BzK a 4 tarasnice). Je známo, že zakopaný PT kanón nebo tank může vést úspěšně boj s 2 — 3 tanky nepřítele. To znamená, že prapor je schopen svými prostředky odrazit útok tanků o hustotě 4 — 6 tanků na 1 km, tj. útok jedné tankové rot.

Srovnáme-li toto s názory nepřítele na útok z chodu, může útočit na 3 km úseku 1 — 1,5 motostřelecký prapor. Počítáme-li, že jeden mechanizovaný prapor nepřítele bude zesílen rotou tanků, znamená to 17 až 25 tanků v prvním sledu útočících jednotek. Sřetneme-li se s jednotkami Bundeswehru, je třeba k tomu připočítat aspoň jednu praporeň četou stíhačů tanků (90mm shd M-56), což znamená, že v prvním sledu bude útočit 22—28 obrněných vozidel. To pak znamená hustotu 6 až 8 a 7 — 9 obrněných vozidel na 1 km.

Z toho vidíme, že protitanková obrana našeho motostřeleckého praporu je v souběžných podmínkách nedostatečná i pro případ, že budou na něj útočit mechanizované prapory, zesílené tanky a neuvažujeme již vůbec útok tankového praporu nepřítele, kdy hustota tanků v prvním sledu bude 10 — 17 tanků na kilometr. Kromě toho je třeba zvážit, že počítáme jako protitankovou plnohodnotnou zbraň tarasnice, což podle mého názoru není zcela reálné vzhledem k jejímu malému doštelu a hlavně malému palebnému prů-

měru. Dále je potřeba počítat s tím, že pěchota nepřítele bude, ve většině případů útočit na obrněných transportérech, které budou muset rovněž ničit protitankové zbraně, neboť pěchota může ničit jen bojem zblízka.

Je třeba proto bezpodmínečně souhlasit s názory soudruhů, kteří na stránkách tohoto časopisu doporučovali, aby v souběžném boji každý obranný rájón, každé ohnisko odporu bylo protitankové a upustilo se proto od organizace rotních protitankových opěrných bodů a praporeních protitankových uzlů. Tento požadavek však vyžaduje určitou změnu organizace našeho motostřeleckého praporu.

Mám za to, že by se dalo uvažovat o těchto variantách: Střelecká rota by měla mít četou tarasnic o 4 kusech, motostřelecký prapor četou BzK o 4 kusech, nebo, aby střelecká četa měla družstvo tarasnic (1 kus), střelecká rota — četou BzK (2 kusy) a motostřelecký prapor baterii shd-100 (5 nebo 7 vozidel).

Pokud ovšem budeme vycházet ze stávající organizace, je jedině východisko v tom, že motostřelecký prapor musí být zesílen, aspoň dvěma četami tanků, čímž se zvýší hustota protitankových hlavních na 5, což umožní, aby prapor odrazil útok pěchoty a tanků na jeho přední okraj. Proto nebude moci být též realizována velmi lákavá myšlenka, uvedená v článku plk. CSc. Pruší, a to využít tankový prapor motostřeleckého pluku samostatně. Při předpokládaném zesílení můžeme počítat s tím, že veliteli pluku zůstane tankový prapor bez dvou rot jako záloha. Tu pak bude žádoucí zesílit pěchotou do rot, hlavně při boji v členitém a pokrytém terénu.

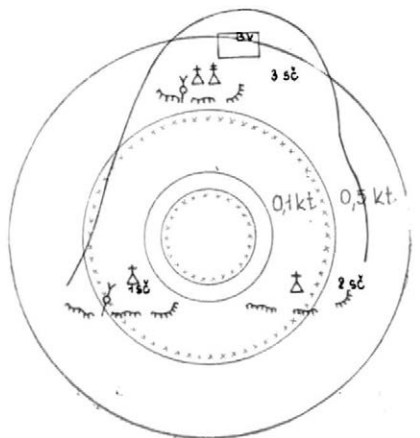
Ještě se krátce zmíním o organizaci obrany nejmenších střeleckých jednotek rot a čety.

Bojový řád pěchoty stanoví: ...střelecká rota brání rájón až 1000 m široký a hluboký. Zpravidla má dvě čety vpředu a jednu v hloubce obranného rájónu. V některých případech může rota bránit rájón až 1500 m hluboký a 1000 m široký, přičemž se obvykle všechny střelecké čety rozmístí vedle sebe... — střelecká četa brání postavení až 500 m široké...

Mám za to, že toto ustanovení řádu již neodpovídá soudobým podmínkám. Nyní je třeba počítat s protivníkem vyzbrojeným mimo ostatních prostředků hromadného ničení i malorážovou atomovou zbraní DAVY CROCKETT. Je známo, že nový mechanizovaný (pěší a výsadkový) prapor

NÁČRT 1

OBRANNÝ RAJÓN ROTY (PODLE PĚCH-2-1) S
MOŽNÝM VYŘAZENÍM ŽIVÉ SÍLY ATOMOVÝM
VÝBUCHEM MALÉ RÁŽE

0 500 1000m

LEGENDA:

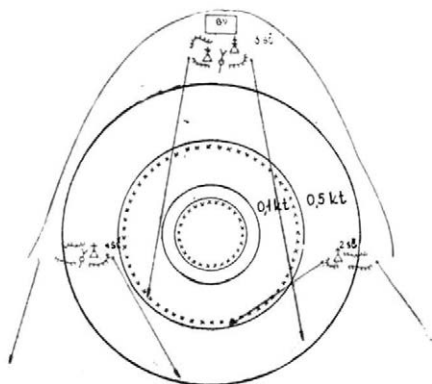
- ZÓNA VYŘAZENÍ NEKRYTÉ
ŽIVÉ SÍLY

- ZÓNA VYŘAZENÍ ŽIVÉ SÍLY
V ZÁKOPECH

N Ā Č R T 2

OBRANNÝ RÁJÓN B O T V 3. O P Ě R N Ě M I B O D Y
Č E T 6 M O Ž N Ě M V V Ě R Ž E N Í M Ž I V Ě S Í L Y A T O -
M O V Ě M V Ů B U C H E M M A L Ě R Ě Ž E

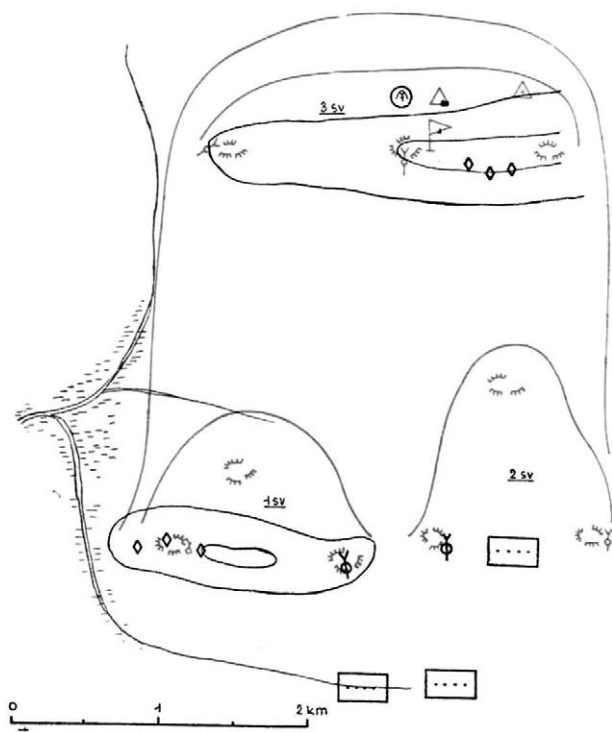
0 500 1000m

LEGENDA:

- ZÓNA VVĚRŽENÍ NEKRYTĚ ŽIVÉ SÍLY
- ZÓNA VVĚRŽENÍ ŽIVÉ SÍLY V ZÁKOPECH

V Ě Ě T 3

MOŽNÁ ORGANIZACE PRÁPORNÍHO RAJÓNU OBRANY

americké armády má 3 tyto zbraně, z toho dvě těžké samohybné XM-29 s dostřelem 4 km a jednu lehkou XM-28 s dostřelem 2 km. Atomové hlavice těchto zbraní budou mít převážně mohutnost 0,5 a 0,1 kt. Účinky těchto zbraní jsou uvedeny v tabulce.

ubrání svými palbami úsek 500 m široký, je možné rozšířit rotní rajón do 1500 m (což dosud připouští bojový řád jako výjimku). Tímto se odstraňuje dosavadní lineárnost obrany na tomto stupni, zmenšuje se zranitelnost malorázovou atomovou zbraní a umožňuje to velitelům čet

Poloměry vyřazení různých objektů v metrech:

Objekt	0,5 kt		0,1 kt	
	pozemní	vzdušný	pozemní	vzdušný
Tanky a samohybná děla	140	140	45	45
Děla	180	180	55	55
Automobily	305	360	95	110
Transportéry	180	230	55	70
Nekrytá živá síla	600	600	185	185
Živá síla v zákopech	370	370	120	120
Živá síla v tancích	310	310	95	95
Popáleniny II. stupně	350	600	250	430

Tyto zbraně jsou určeny k atomové podpoře jednotlivých rot a používá je velitel praporu podle svého uvážení. Dosud nejsou v dostupné literatuře údaje o množství atomové munice přidělované veliteli praporu pro tyto zbraně. Reálně můžeme uvažovat, že pro útok dostane velitel praporu 1 — 2 atomové náboje na jednu zbraň. Počítáme-li, že asi polovinu jich využije při atomové a dělostřelecké přípravě a náš prapor bude útočit na 1 až 1,5 praporu nepřítele, musíme reálně počítat se 2 — 3 atomovými údery malé ráže na rajón obrany praporu. Možnosti vyřazení obranných objektů a živé síly rážemi 0,5 a 0,1 kt jsou znázorněny na náčrtu 1. Při jeho rozboru vidíme, že nálož o hodnotě 0,5 kt může při optimálním umístění epicentra výbuchu vyřadit celou, nebo většinu roty (podle stupně ženižního vybudování obrany). Ráže 0,1 kt vyřadí jednu čet, při stávajících bojových sestavách.

V sovětském odborném tisku probíhala před časem diskuse na toto téma a soudruzi přišli k tomuto závěru: V soudobých podmínkách bude výhodné určovat četě nikoli postavení, ale **opěrný bod** o rozměrech 200—300×150 m, který je přízpůsoben ke kruhové obraně. Počítáme-li s tím, že četa z tohoto opěrného bodu

lépe řídí boj při pronikání nepřítele na křídlech, nebo vzniklých mezerách při vyřazení souseda. Palebná hodnota však i v tom případě stačí k odrazení masové zteče pěchoty a tanků, jak již bylo výše ukázáno. Účinky úderu ráže 0,5 a 0,1 kt na takto organizovaný rajón roty jsou znázorněny na náčrtu 2. V tomto případě může vyřadit úder 0,5 kt většinu roty jen při nevybudovaných okopech. Jsou-li u roty vybudovány okopy na plný profil, může tento úder v nejhorším případě vyřadit jeden četní opěrný bod. Je třeba ještě poznamenat, že v četních ohniscích odporu jsou vybudovány okopy pro obrněné transportéry, které musí být v pohotovosti k manévru čety.

Nutnost organizovat četní opěrné body vynikne zvláště u druhosledové roty praporu, kterou bude výhodné rozložit po samostatných četních ohniscích odporu v šířce celého obranného rajónu praporu ke krytí nejdůležitějších směrů (viz náčrt 3). Při takto organizované obraně praporu zničí nepřítel třemi předpokládanými malorázovými jadernými údery při atomové přípravě v optimálním případě tři čety, což stále umožňuje praporu klást odpor a uskutečňovat manévry. Takto organizované rajóny obrany praporů a rot budeme brát za základ při našich dalších úvahách.

Potřeba manévru prvosledového pluku při usměrnění pronikání nepřítele

Má-li být splněn zámysl velitele divize ke zhuštění bojové sestavy nepřítele v určitém prostoru, musí být prvosledové pluky připraveny k ústupu bojem do hloubky 20 — 25 km s přechodem k úporné obraně na poslední čáře. Toto je úkol značně složitý, poněvadž se od pluku žádá nejen odchod bojem, ale i usměrnění pronikání nepřítele ve směru zvoleném velitelem divize, tj. vnucení své vůle nepříteli během ústupu bojem. Obtížnost tohoto úkolu spočívá v tom, že nepřítel bude bojovat podle svého zámyslu, který pochopitelně nebude shodný se zámyslem velitele divize. Proto vlastní manévr pluku bude kombinací ústupu bojem, úporné obrany určitých objektů, jakož i protiztečí s omezeným úkolem.

Rozebereme možné způsoby tohoto manévru. Naše předpisy rozeznávají dosud vyjití z boje jen jako prostředek k odpoutání se od nepřítele k umožnění odchodu. Není však rozpracována činnost jednotek při ústupu bojem (při manévrové obraně). Přes to řady udávají některá základní ustanovení, ze kterých je možné vycházet při rozboru této otázky.

Při rozboru úkolu v našem případě prvosledového pluku vidíme, že se nebude jednat o odchod v pojetí polního řádu, ale spíše o postupné vycházení z boje a zaujímání obrany na jednotlivých mezilehlých čarách. V důsledku značné šířky plukovního pásma obrany je možné předpokládat, že tento manévr budou uskutečňovat samostatně jednotlivé prapory na určených směrech. Velitel pluku bude pak svoji tankovou zálohou, jakož i DPTZ a ŽZ přehrazovat křídla a mezery v bojové sestavě na nejnebezpečnějších směrech, případně organizovat dílčí protizteče k omezení manévru nepřítele na směru, kde tento bude příliš rychle postupovat.

Systém odchodu bojem musí být promyšlen tak, aby jednotky působily stále na nepřítele palbou, a donutily ho tak stále bojovat v rozvinutém tvaru a vést palebný boj s našimi jednotkami. Toho se dosáhne dobře promyšleným a stále řízeným manévrem v rámci praporu a intenzivní a vysoce účinnou palbou krycích jednotek, vhodně kombinovanou se zátarasy. V žádném případě není možné dopustit, aby se nepřítel stáhl do předbojových sestav a zahájil pronásledování, poněvadž v tomto případě budou jím jednotky vyváděny z boje dostiženy dříve, než za-

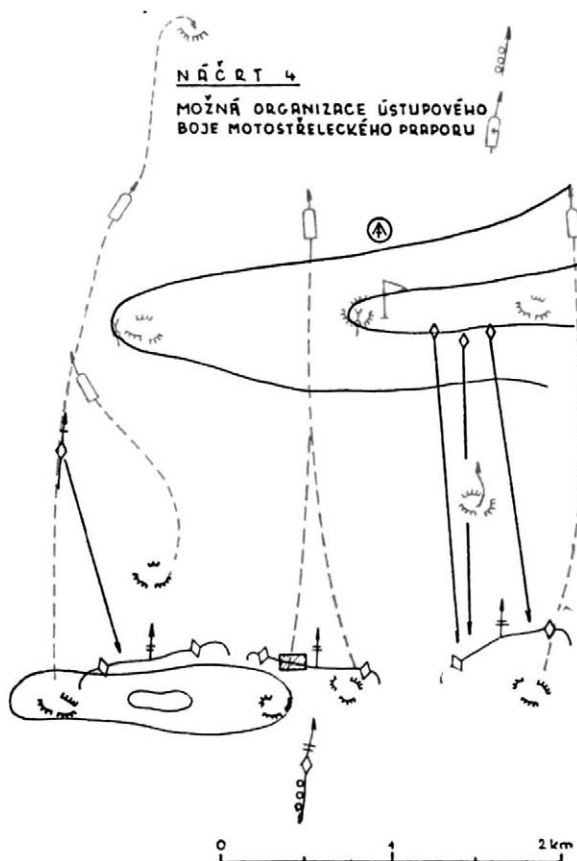
ujmout obranu i na další mezilehlé čáře. V rámci praporu může být tento manévr organizován tímto způsobem (viz náčrt 4).

Po intenzivním palebném přepadu nepřítele a zadýmování se stahují prvosledové rotý po četách (napřed čtyři vysunuté dopředu a pak čtyři v hloubce obraných rajónů rot). Čety se stahují za horizont, nasedají na transportéry a pokud možno skrytými cestami odjíždějí k další mezilehlé čáře. Pokud jsou u prvosledových rot tanky, zajišťují tyto odchod pečoty a odcházejí jako poslední, při čemž vedou palbu přes zad. Nepřítel, který začne pronásledovat rotý prvního sledu musí být ihned napaden palbou z četních ohnisek odporu druhosledové rotý a palbou praporečnických zbraní umístěných v tylové části praporečnického rajónu obrany. Tyto prostředky musí zahajovat palbu na maximální vzdálenosti účinné střelby a zneemožnit tak nepříteli ničit střelbou ustupující jednotky. Při přiblížení nepřítele k ohniskům odporu druhosledové rotý překrývá se tato na rozkaz velitele praporu dýmem a odchází na další čáru, přičemž překračuje opět prvosledové rotý, které již zaujaly obranu na další čáře a chrání zase její odchod palbou.

Vzdálenosti jednotlivých čar bude samozřejmě určovat terén. Teoreticky je možné tyto vzdálenosti určit takto: Vycházíme-li z výše uvedeného požadavku, aby nepřítel byl stále pod palbou odcházejících jednotek, můžeme počítat, že nepřítel bude s bojem postupovat rychlostí 5 km/hod. Jednotky, které se stáhnou za horizont, budou moci členitým terénem odcházet rychlostí 10 — 15 km/hod. V takovém případě, než nepřítel překoná vzdálenost mezi předním krajem a druhým sledem praporu (asi 2 km) uplyne 24 minut. Za tuto dobu, jednotky ustupující z předního okraje, překonají vzdálenost asi 4 — 6 km, což znamená, že mohou zaujmout obranu na čáře asi 2 — 4 km vzdálené od druhého sledu praporu. Obdobně tomu bude při odchodu druhosledové rotý praporu. Hodnotíme-li palebné možnosti, vidíme, že 82mm BzK vede účinnou palbu na tanky do 1500 m. Tanky přidělené praporu vedou účinnou palbu na tanky na 2000 — 2200 m. To znamená, že můžeme vzdálenost mezilehlých čar počítat průměrně 2 km. Vidíme tedy, že při plnění daného úkolu budou prapory prvního sledu zaujímat postupně 4 — 5 postavení, každé o dvou mezilehlých čarách,

N Á Ě R T 4

MOŽNÁ ORGANIZACE ÚSTUPOVÉHO
BOJE MOTOSTŘELECKÉHO PRÁPORU

které budou rotý obsazovat vzájemným pokračováním.

Pochopitelně, toto je jen principiální schéma. Skutečné řešení bude záviset na konkrétní situaci, hlavně na činnosti nepřítelů a na terénu. Může zde být řada variant, které jsem neuváděl, jako široké využití tankových léček, tříšedlová sestava praporu a různé jiné. V každém případě však zůstává platným požadavek stálého palebného působení na nepřítel během ústupu. V rámci pluku pak bude situace složitější. To proto, že v důsledku značné šířky pásma pluku bude muset velitel pluku organizovat manévry svými zálohami k přehrazení mezer a odkrytých křídel, a kromě toho sestava pluku bude muset ustupovat nerovnoměrně, ale tak,

aby usměrnila nepřítel v jeho postupu do prostoru stanoveného velitelem divize. To znamená, že zatím co prapor na jednom křídle povede úpornou obranu, popřípadě zde bude organizována plukovní protizteč, na druhém křídle bude prapor ustupovat i bez zvláštního tlaku ze strany nepřítel, aby byl nepřítel naveden k využití svého „úspěchu“ na náš naplánovaný směr. Velitel pluku řídí odchod jednotlivých praporů centralizovaně, podle vývoje situace a podle pokynů velitele divize. Situace se pochopitelně nebude vždy vyvíjet podle plánu, proto otázka nepřetržitého velení a spojení na všech stupních zde má mimořádný význam. Po dosažení poslední určené čáry pluku přechází k její obraně, kterou vede podle známých zásad.

Velení motostřeleckému pluku

Při organizaci a vedení ústupového boje v těchto podmínkách budou na velení pluku kladeny tyto požadavky:

- nepřetržitě řízení boje, podle osobního pozorování a hlášení podřízených orgánů a průzkumu;

- udržování nepřetržitého spojení se štábem svazku a včasné využívání jeho informace o nepříteli a o sousedech;

- zabezpečení řízení jednotek i při hromadném atomovém úderu do prostoru obranného pásma pluku.

Mám za to, že tyto požadavky bude možno nejlépe splnit při rozdělení místa velení, i když naše stávající řady toto zatím nepředpokládají. Zdá se výhodnější, aby vlastní VS pluku vybavené štábními autobusy a rádiovými vozy, bylo umístěno za posledním mezilehlým postavením (čarou), kde by byly podle možnosti vybudovány okopy pro vozidla, popřípadě kryty

lehkého typu pro štáb. Toto VS v čele s náčelníkem štábu pluku udržuje nepřetržité spojení se štábem svazku a se sousedy a řídí manévry zálohami. Velitel pluku s nejnepřetržitějšími důstojníky bude řídit boj z pozorovatelně umístěné na obranných transportérech spojovací čety (popřípadě na tancích), přibližně v prostoru týlové hranice praporek rajónů obrany, kde se nepředpokládá jaderný úder nepřítel. Odtud může velitel pluku osobně pozorovat a řídit boj praporu jak rádiem, tak i osobním stykem. Spojení s velitelem svazku má jak přímo, tak i přes své VS, které může v případě potřeby skutečně retranslaci; ta bude často, vzhledem k značným rozměrům pásma obrany divize, nutná. Tato varianta velení umožňuje zabezpečit nepřetržité velení jednotkám i při vyřazení některého místa velení jaderným úderem.

Ženíjní vybudování obranného pásma prvosledového pluku

Manévry klade velké požadavky na všechny jednotky pluku. Jednou ze zásadních otázek tohoto druhu boje je jeho ženijní zabezpečení, které má jednotkám ulehčit plnění tohoto složitějšího úkolu.

Úkoly ženijního zabezpečení ústupového boje jsou tyto:

- zabezpečení co nejmenší zranitelnosti živé síly a techniky od jaderných zbraní nepřítel;

- zpomalení postupu nepřátelských tanků, OT a pěchoty před jednotlivými mezilehlými čarami;

- zabezpečení rychlého a pokud možno skrytého manévru jednotek na jed-

notlivé mezilehlé čáry, jakož i manévru zálohami;

- zabezpečení udržení posledního mezilehlého postavení.

Rozeberme si konkrétní možnosti. Za 10 hodin práce, bez paleb ze strany nepřítel, dokáže rota vybudovat obranný rajón rotý:

- postavení pro družstva a okopy pro těžké zbraně na plný profil;

- u každého družstva zřídí krytý úsek zákopu pro 3 muže;

- VS velitele rot s krytým zákopem a VS velitelů čet odkrytého typu;

- rotní bojovou výdejnu.

Není to sice mnoho, bylo by třeba vybudovat více objektů, ale čas to nedovolí. Je třeba vidět, že odkryté zákopy zmenšují poloměr ničivých účinků jaderného výbuchu na 50 % a to již značně ovlivní jeho efektivnost.

V dalších dnech je třeba, aby rotý přistoupily k budování dalších mezilehlých čar (postavení).

Počítáme-li, že ve výhodných podmínkách bude mít pluk na budování obrany 2 — 3 dny, je možné uvažovat o tom, že za tuto dobu část sil prvního sledu vybuduje na poslední mezilehlé čáře rotní rajóny obrany, tak jako na předním okraji. Na budování ostatních mezilehlých čar nemůžeme počítat s žádnou pracovní silou. Bude-li čas, zorganizují velitelé praporů, rot a čet jen rekognoskaci jednotlivých čar a cest odchodu na ně. K pracím na těchto čarách je však možno využít zákopových pluhů. Počítáme, že pluhem budeme budovat jen základní okopy pro družstvo v délce 50 m. V tom případě v praporní rajónu obrany budeme muset vyryt 1500 m okopů a ve třech praporních rajónech na jednom postavení 4500 m. Při 3 — 4 mezilehlých postaveních (kromě prvního, které budují jednotky) to znamená 14,5 — 18 km zákopů, což je možné uskutečnit zákopovým pluhem ženijní čety pluku za 1 — 1,5 dne. Pochopitelně tyto okopy nejsou plnohodnotnými, ale budou skýtat péchotě alespoň určitou ochranu a kromě toho tento systém okopů ztíží nepřátelskému průzkumu pochopit celkový systém obrany a není vyloučeno, že některý takto „naznačený“ rajón obrany donutí nepřítele provést jaderný úder do prázdna.

Složitější je otázka zátarasů. I když počítáme, že v pásnu pluku bude 50 % terén nedostupný pro tanky, zůstává nám ještě 7 km předního kraje, který je třeba přehradit, což znamená 3500 — 4900 PT min. Obdobně tomu bude před posledním mezilehlým postavením. Dostáváme tudíž potřebu 7000 — 9800 min = 14 km minových polí, i když nepočítáme nic na ochranu křidel. Tato minová pole může ženijní rota pluku při zesílení jednou ženijní četou položit za 2,5 dne při kladení z automobilů.

Je však třeba mít na zřeteli, že klást miny z automobilů před předním krajem, nebude vždy možné a za druhé, toto množství min nebude mít pluk nikdy k dispozici.

Počítáme-li, že pluk s sebou veze 1000 PT min a při přechodu k obraně může být

přidáno ještě dalších 2000 z ženijního praporu divize, vidíme, že bude výhodnější, minovat jen uzly komunikací, nejnebezpečnější směry a ponechat raději značnou část min v ženijní záloze k manévru na konkrétní nebezpečné směry během boje. Ponechá-li velitel v ženijní záloze 1000 min, zůstane mu 2000, kterými může přehradit 2750—4000 běžných metrů, tj. 19—26,5 % potřebného množství. Tyto pak budou použity, jak výše uvedeno, k minování mostů, křižovatek, úzkých soutěsek a mezer mezi praporními rajóny obrany. 1000 min, ponechaných v ženijní záloze, umožňuje veliteli rychle položit minové pole o délce 2 km na potřebném směru, čímž může vážně ovlivnit manévr nepřítel. Bude-li to možné, je výhodné kombinovat PT minová pole s napalovými fугasami, které ničí tanky poměrně ve značném okruhu od místa odpálení. Kromě minových polí na nebezpečných směrech bude výhodné široce používat destruktivních odřadů, které připravují lesní závaly a ničení objektů na komunikacích. Zkušenosti ukazují, že lesní zával v délce 100 m, zejména v hornatém terénu, je velmi těžko odstranitelnou překážkou, kterou je výhodnější raději obejít velkou oklikou. Jedno družstvo je takto schopno připravit 2 — 3 závaly na určeném směru.

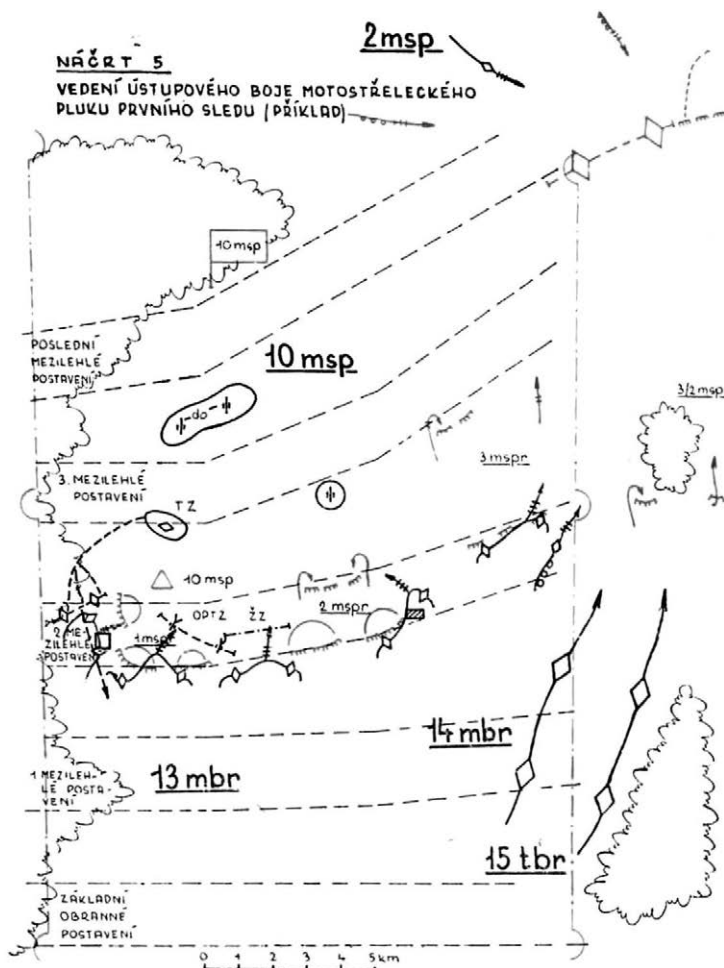
Dalším opatřením, které umožňuje omezit manévr nepřítele a usměrnit tempo jeho útoku je rozbahnění vhodných potoků a říček. Tato opatření bude obvykle organizovat štáb svazku a uskutečňovat je silami mechanizačních prostředků ženijního praporu. Význam těchto opatření bude záviset na konkrétních podmínkách terénu. V některém terénu to vůbec nemá cenu, v jiném se toto opatření projeví velmi kladně. Nejvýhodnější budou luční potůčky s malým spádem vody. Tyto při zřízení hráze 1 — 2 m vysoké dokážou rozbahnit údolí do značné šířky i délky. Při vhodné kombinaci rozbahněných úseků s minovými poli je možné do značné míry ovlivnit manévr nepřátelských tanků a transportérů a tím i směr nepřátelského úderu.

Neméně významným je ženijní zabezpečení manévru jednotek mezi jednotlivými mezilehlými čarami. Opatření budou spočívat především ve vytyčení os pro jednotlivé rotu a v případné úpravě některých objektů na nich. Dále, podle času, bude výhodné organizovat maskování, hlavně rokádních úseků os a připravených palebných postavení, aby se jednotky na nové čáře neprozradily, než zahájí palbu.

NÁČRT 5

VEDENÍ ÚSTUPOVÉHO BOJE MOTOSTŘELECKÉHO
PLUKU PRVNÍHO SLEDU (PŘÍKLAD)

2msp

Vedení ústupového boje prvosledovým plukem

Divizní a plukovní průzkum musí včas zjistit příchod hlavních sil nepřítele z prostoru rozmístění, nebo jeho soustředování ve výchozím postavení. Jednotky bojového zabezpečení a obsluhy pohotovostních zbraní ze záložních palebných postavení (lyto budou často rozmístěny i v mezích mezi praporečnými rajóny obrany) musí znemožnit nepřátelskému průzkumu a jeho zajišťovacím prvkům zjistit skutečný průběh našeho předního okraje a rozložení sil a prostředků. Na přicházejícího nepřítele je vedena podle možnosti velitele divize, atomová, letecká a dělostřelecká příprava.

Během atomové, letecké a dělostřelecké přípravy nepřítele musí štáby praporů pluků a štáb divize zjišťovat ztráty způsobené především jadernými výbuchy a organizovat opatření k přehrazení směrů, kde vznikly mezery v bojové sestavě.

Se zahájením zteče hlavních sil nepřítele je povinností jednotek ji odrazit všemi prostředky. Zde je třeba podtrhnout ustanovení řádů o tom, že z postavení je možné odejít jen na rozkaz nadřízeného velitele. V našem případě to bude velitel divize, který podle zpráv průzkumu a hlášení podřízených dá prvosledovým plukům pokyn k odchodu, podle plánu k udržení jejich postavení, nebo k uskutečnění jiného manévru. Ústupovým bojem prvosledových pluků dosáhne velitel divize svého cíle jen tehdy, bude-li podle vzniklé situace manévry těchto pluků řídit operativ-

ně. To se rovněž týká pluků a praporů. Jak již bylo výše uvedeno, vlastní odchod bojem se bude skládat v rámci pluku z různých druhů bojové činnosti. Místy bude pluk provádět dílčí protizteče, široce bude využívat tankových léček, některé rajóny praporů budou úporně bráněny a budou na jednom místě odrážet třeba několik ztečí nepřítele. DPTZ a ŽZ pluku přehrazují podle potřeby mezery a odkrývají křídla a zabraňují, aby nepřítel nedokázal rozčlenit sestavu pluku na části. Vhodným zvolením konfigurace mezilehlých čar a postavení a pružným manévrem na ně se nakonec vytvoří situace většího úspěchu nepřítele na žádoucím směru a lze předpokládat, že nepřítel právě tohoto využije k rozvíjení úspěchu, hlavně k zasazení svých druhů sledů. Jakmile bude pozorován přesun nových částí útočících svazků do mezery mezi prvosledové pluky, vydá velitel divize pokyn k vyvedení druhosledových pluků z jejich prostoru rozmístění na určená obranná postavení (čáry rozvinutí). Před vlastním rozvinutím druhých sledů, nanesením hromadného jaderného úderu prostředky oddílu vojskových raket, popřípadě i prostředky nadřízeného náčelníka, jakož i údery letectva a dělostřelectva především s chemickou municí, je možné dosáhnout zničení značné části nepřátelských sil soustředěných v předpokládaném prostoru a zabezpečit tak úspěch divizní protizteče silami druhosledových, popřípadě i prvosledových pluků, a obnovení předního okraje obrany.

Z á v ě r

Zásady obrany se odrážejí v našich řádech a v přípravě vojsk a štábů jen velmi stručně, rovněž na vojenských školách se jim nevěnuje patřičná pozornost. Není to správné, neboť jde o jeden z velmi složitých druhů boje, který vyžaduje největší fyzické a morální vypětí ob bojujících jednotek a jejich velitelů. Zkušenosti ze cvičení ukázaly, že i když velmi schopný velitel praporu dostal tento úkol, řešil jej jen s velkými obtížemi.

Řada otázek vedení ústupového boje, jeho materiálního, zdravotnického a technického zabezpečení je stále ještě otevřena. Mám za to, že teoretické rozpracování této tematiky je prvním předpokladem k jejímu zavedení do přípravy vojsk a štábů. V článku jsem se proto pokusil řešit několik otázek, které nejsou v našich řádech podrobně rozvedeny a které je nutno při soudobém stavu teorie ozbrojeného boje osvětlit.